

K PROFiDIVADLu jsem se přimotala jakousi náhodou už v počátcích semestru a fungovala zde jako občasný dokumentarista. Má fascinace k letošní divadelní adaptaci rostla každým týdnem. Fakt, že se jedná zrovna o mého oblíbeného Pána Much z pera Williama Goldinga, se pro mě stal pouze jedním z mnoha důvodů, proč jsem postupně své středeční večery trávila jen a pouze v učebně D2 ve společnosti divadelního štábu, a schována tam, kam už světla reflektorů nezasáhla, sledovala jsem mravenčí práci vynaloženou k realizaci tohoto díla.

Viděla jsem, jak všechno roste. Viděla jsem kvetoucí herecké výkony, viděla jsem, jak se scénáře každým týdnem plní novými poznámkami. Byla jsem u několika střetů a tiše sledovala, když se něco bortilo a něco jiného pak povstalo z popele. A najednou bylo 29. května. Dveře do sálu se otevřely a scénu i hlediště zaplnila masa lidí. Nemluvím teď o divácích, tou masou lidí myslím divadelní těleso, pulsující pro dokonání svého díla. Jako strojek v hodinkách, najednou se to všechno rozeběhlo samo. Ti na počátku nejistí studentíci, kteří během jednoho semestru dospěli ve fungující celek, tu pobíhali a sebejistě dělali své divadlo. A na konci toho všeho, jako třešnička na dortu, byl zahrán Pán Much, letos potřetí a naposledy.

Když jsem psala o tom, jak letošní divadelní tým za celý jeden semestr dospěl, měla bych zmínit především, jak dospělo samotné divadlo za svá léta působení. Jsem sice pouhý zelenáč, jen koloušek, jehož jméno se dostalo omylem na plakát, a nejlépe by udělal, držel-li by jazyk za zuby, ale měla jsem šanci shlédnout několik záznamů z let minulých a vytvořit si v hlavě nějaký ten obrázek.

Román Pán Much, není zrovna komedií. Hra se musela tedy zavděčit divákovi jinak než žaludkem staženým v křečích smíchu. Potenciálem tedy bylo hlavně zpracování. A štáb si vyhrál opravdu se vším. Herecké výkony, choreografie, kostýmy, make-up, profesionálně vyrobené rekvizity, práce se scénou, zvukové a hudební efekty, světla,... To vše podtrhávalo dramatický děj, jenž gradoval v emotivně nabitých scénách. To vše v jednom celku evokovalo ve mně pocit radosti nad skvěle vykonanou prací.

A pak se tleskalo a já přemýšlela nad tím, co běhá lidem hlavou. Protože v mé hlavě běhal úžas. Úžas nad tím, co tihle lidé, složeni v počátcích z velké části z amatérů a (s prominutím) diletantů, dokázali. Neměla jsem v březnu totiž ani ponětí, co se v nich skrývá. Možná o tom nevěděli ani oni sami...

Nyní už omluvte má medová slova a pohledovou subjektivnost pramenící z mého nadšení. Věřím, že řada z těch, jenž představení navštívili, si udělala obrázek vlastní, možná naprosto odlišný mému. Víte, neumím recenzovat a vlastně ani nechci. To, co jsem chtěla, napsala jsem, vyklopila své dojmy do virtuálního prostoru, jeden si to přečte a třeba hned zapomene, ale já budu dál nosit zážitek ze hry, zážitek uložený v jedné z chodbiček mého mozku.

Nikola Linhart